

In het kader van de serie 'Dominee, bestaat God?', had ik op 8 juni jl. met Maaike de Jong, bij haar thuis, een boeiend interview.

Zij is, met veel passie en plezier, al weer anderhalf jaar predikant in de doopsgezinde gemeente in Zeist.

Haar eerste antwoord op de vraag 'bestaat God?' luidt: Ik kan me erg vinden in wat Klaas Henderikse schreef in zijn boek 'Geloven in een God die niet bestaat': "God bestaat niet als een appeltaart, Hij is niet meetbaar of tastbaar of te ontleden."

Het woord 'bestaan' past daarom eigenlijk niet goed bij God.

God is een woord voor iets wat ons overstijgt en gebeurt tussen mensen.

We wéten niet echt wat we onder 'God' verstaan; voor elk mens is dat weer anders en uniek, maar die kracht die wij God noemen, wordt wél door ons ervaren. God bestaat in de ervaring van mensen. Die God is met ons verweven en verbindt ons met elkaar en met al het leven om ons heen. Het is de doorgaande scheppende kracht achter en in het universum, het Al, en alles wat daarin leeft. We zien dat juist vandaag weer, nu de natuur zo rijk uit de grond knalt. En er ook vandaag weer kinderen geboren worden.

God vind je niet tussen de sterren en planeten en niet in minuscuul wetenschappelijk onderzoek. Maar ruimtevaart en science doen ook niets af aan het geloof in God. Hoe meer we te weten komen over de manier waarop de natuur in elkaar zit, met al die kleine en grote organisemen, planten, dieren en mensen, hoe groter het wonder lijkt te worden.

Geloven is iets persónlijks. Het is een als zaadje dat in jou is geplant en dat in jou kan ontkiemen in uiterst uiteenlopende omstandigheden en ervaringen. Geloof ontwikkelt zich in en door die ervaringen.

Wij zijn een beeld van onze maker. We kunnen scheppen én schaden. We staan er niet altijd bij stil, dat we kunnen schaden. Daardoor gebeurt dat schaden te veel. Wat dán? We vergeten er soms bij stil te staan dat we ook kunnen schéppen.

Dat we met liefdevolle aandacht kunnen bijven kijken. Dat we de ander in zijn of haar goedheid ('Godheid') kunnen ervaren en herkennen. Want dán gebeuren er wondertjes: we krijgen 'kippenvel van ontroering, ervaren in fracties van seconden 'flarden van vervuld zijn'.

Het is voor een kort moment samenvallen met het Goddelijke in jezelf én in de ander, de schepping. Die Bron, waar we allemaal uit voortkomen en waarvan we allemaal een stukje in ons meedragen. Je ziel, de woonplaats van die universele God, die daar je hele leven al met je mee reist. Kijken vanuit bezielde ogen levert een diepe liefde op voor en van de schepping en haar Schepper.

Het zorgt voor een blik met compassie voor anderen en het besef: wij komen uit dezelfde Bron, wij zijn verbonden. Dat is niet alleen wollig of zoetsappig, het is ook confronterend en schept een grote verantwoordelijkheid; het is niet vrijblijvend.

Als je als mens vanuit het besef, dat we allemaal die ziel in ons hebben, die verbinding met God en elkaar, andere mensen en dus andere zielen ontmoet, voel je verbinding, van oog tot oog, van oor tot oor, van hart tot hart en ben je een instrument van Gods liefde.

Frits van Kempen